

Når Jordbrugsdirektoratet under Landbrugsministeriet opkøber arealer i forbindelse med en jordfordeling, sker det med henblik på snarlig videresalg til private, jf. lov nr. 129 af 28. april 1955 om jordfordeling mellem landejendomme (med senere ændringer). De skove, der i sådanne tilfælde opkøbes, forbliver altså ikke i statsligt eje, hvorfor de foreslås undtaget fra reglen i stk. 1, nr. 1, for at undgå, at fredskovspligten kan virke hindrende for jordfordelingens gennemførelse.

Ad Stk. 5

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 2, stk. 1.

Til § 4

Bestemmelsen er enslydende med § 4 i forslag I.

Ad Stk. 1

Fredskovsbegrebet, der er et bærende element i lovforslaget, har i næsten 200 år været et særdeles stærkt redskab i landskabsforvaltningen, som har sikret bevaring og udvidelse af de danske skove.

Det har været overvejende, om dette redskab yderligere kunne styrkes ved et forslag om, at al skov er fredskov. Dette ville i realiteten være at opgive fredskovsbegrebet.

Det antages, at den respekt, som i årenes løb har stået om begrebet, netop skyldes, at der findes både skov, der er fredskovspligtig, og skov, der ikke er fredskovspligtig.

Det formodes, at omkring 85 pct. af landets skove i dag er fredskovspligtige.

Ved forslaget opretholdes fredskovsbegrebet, og det præciseres, at fredskovspligt er en arealreservation, der er fastsat ved lov.

Heraf følger blandt andet, at fredskovspligten ikke viger for modstridende bestemmelser i den fysiske planlægning i medfør af lands- og regionplanlovene, kommuneplanloven eller andre love med planlægningsbestemmelser.

Visse arealer er undergivet både fredskovspligt efter skovloven og landbrugspligt efter landbrugsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 424 af 1. juli 1986. Ifølge landbrugslovens § 7a skal landbrugspligtige jorder udnyttes på forsvarlig jordbrugsmæssig måde. Med visse mindre undtagelser anses skovbrug ikke som jordbrugsmæssig udnyttelse. Landbrugsloven er dog ikke til hinder for, at skovarealer, der fandtes før lovens ikrafttræden den 21. april 1967, fortsat drives som skov. Landbrugspligtige skove, der også er fredskove, skal drives efter skovlovens dyrkningsbestemmelser.

Landbrugsloven indeholder visse begrænsninger for, at landbrugspligtig jord fremover indtages til (fred)skov. Ejeren af en landbrugsejendom kan tilplante indtil 25 pct., dog højst 25 ha, af den del af ejendommen, der ikke var tilplantet inden den 1. august 1973. Landbrugsministeren kan fastsætte regler om yderligere skovtilplantning. Disse regler vedrører alene en regulering af en egentlig skovtilplantning, da juletrækulturer på landbrugspligtig jord ikke er omfattet af reglerne. Sådanne bevoksninger kan dyrkes som en landbrugsafgrøde.

Sådanne skove er dog også omfattet af landbrugslovens regler om hovederhverv, bopælspligt, uddannelseskraft, sammenlægning, forpagtning m.v. I enkelte tilfælde, f.eks. i jordfordelingssager, kan det være en fordel, at sådanne skove er undergivet samme reguleringer som landbrugsarealer.

I den overvejende del af sager, hvor arealer både er landbrugs- og fredskovspligtige, kan dobbeltadministration forekomme. Blandt andet Skovpolitisk Udvalg har påpeget dette.

I forbindelse med drøftelserne i Landbrugsministeriets Struktur- og Planudvalg (2. delbetænkning, betænkning nr. 1145 af august 1988) har man været inde på en tilsvarende problemstilling. Dette udvalg pegede således på en løsning, hvorefter landbrugspligten opretholdes i forbindelse med skovtilplantning i skovrejsningsområder, der udpeges i regionplanlægningen. Derimod indstillede udvalget, at der i sådanne tilfælde meddeles dispensation fra landbrugslovens regler om erhvervelse og om begrænsning af skovtilplantning efter § 7 A.

Det præciseres, at fredskovspligtige arealer skal dyrkes efter retningslinierne for god skovdrift, jf. lovforslagets kapitel 3.

Ad Stk. 2

Bestemmelsen er central i lovforslaget.

At fredskovspligtig grund skal holdes bevokset med højstammede træer medfører først og fremmest, at der herved produceres træ af den bedst mulige kvalitet til industriel udnyttelse. Det gælder såvel træ til finer, møbler, husbyggeri, skibsbyggeri m.v., som til papir og spånplader. Dette indebærer, at den bedste lønsomhed ved dyrkning af skovtræer i reglen sker ved højskovdrift. Blandt andre fordele ved højstammet skov er, at sådan skov kan have betydelige landskabelige og naturhistoriske kvaliteter. Der tænkes her ikke blot på de »nationale« højstammede løvskove, men også på andre skovtyper.

Forslaget er forenklet i forhold til den gældende lovs § 6, stk. 1. Heri er det desuden anført, at der skal være træer af en sådan art og beskaffenhed samt i et sådant antal, at den beskrevne bevoksningstilstand